

*s e levegőtlen,
szűkös világban
más nem maradt,
csak a vers maradt
nekem, mint egy tág, szabad
lélegzetvétel.*

FALCSIK MARI

die selbstjäger

Jungnak és Rilkének

*ősi-ismerősen barlang szája tátog
oda bújt be a fény: lénye lényege
mióta egy éjjel egyszer rávillámlott
bár tart is tőle tartana vele*

*nem tudja meddig még: zsigerig átfázott
de bentről a vak mély tükrözi tüzét
s ami ringatatlan kucorgásnak látszott
puba foltokban izzik a sötét*

*számtalan kérdés fölmerülhet: hátha
nem bír vele? s ha nem jön? hogy telelni át?
mi mindent hoz ki ha egyszer kijött?*

*de várni sem ölni nem hivatása
csak kibántani a lényből a fényt magát
lehúzva szépen bőrét: az erőt*

a kanyarban

*hogyan az utak már merre lejtve visznek
minek faggatni téged más erő
csak remélni még hogy vágy ami viszket
ha mindjárt rém vagy fátum lép elő
a kanyarban mi éppúgy beláthatatlan
idilli zöld vagy kopasztott változatban*